

Дві матері

Спиридон Черкасенко

Він перед Нею падав ниць
В святій поборності й любові
За те, що силу духа й мідь
Дала йому у рідній мові,

Що з молоком з грудей своїх
Влила йому той скарб багатий
Та найсвятіша із святих,
Що їй ім'я велике — Мати,

Що віддала у лютий час
І душу, й серце до останку,—
Хто ж не помолиться із нас
На просту Матір цю, селянку?..

Та горе тій, що скарбом тим
В погорді знехтує, як сміттям,
І в слові мертвим і чужім
Вилле отруту в душу дітям!

Вони зростуть, мов той бур'ян,
Собі самим і всім на шкоду,
І засміять свій рідний лан,
Чужі й ворожі для народу;

І будуть дні свої тягти,
Як Каїн тяг своє прокляття,
І не зазнають ні мети,
Ні щастя творчого завзяття.

Коли ж життя скінчиться путь,
Коли покличе їх могила,—
В злобі безсилій прокленуть
І ту, що їх на світ пустила.

Що одірвала від стебла
Народного й своєї мови
І, так плекавши, не дала
Життя розумного основи.

11.03.1935